

Onderwerp: Beantwoording schriftelijke vragen herziene verordening Leerlingenvervoer

Geachte leden van de raad,

Voor de herziene verordening Leerlingenvervoer is een schriftelijke vragenronde gehouden. Tot en met 29 april 2022 bent u in de gelegenheid gesteld om vragen te stellen over de verordening.

Op 29 april 2022 ontvingen wij van de fractie ChristenUnie-SGP de volgende vragen:

Gestelde vragen

1. Paragraaf 4, artikel 22, lid 4. Indien meerdere leerlingen in het gezin naar dezelfde school gaan bestaat slechts recht op één vergoeding, gebaseerd op het vervoer van één leerling per gezin. Wanneer de ouders zelf vervoer regelen. Onze vraag betreft de wijze waarop we lid 4 van artikel 22 dienen te interpreteren. Is het zo dat wanneer in één gezin, meerdere kinderen in aanmerking komen voor een vergoeding van het vervoer van en naar school dat er slechts maar één keer een vergoeding per gezin wordt toegekend? Ofwel stel de situatie is zo dat er twee kinderen zijn die in een rolstoel zitten en gebruik moeten maken van eigen vervoer dan heeft het gezin een aangepaste auto moeten aanschaffen, een behoorlijke investering en toch komt dit gezin dan in aanmerking voor de vergoeding van één leerling/kind, terwijl het gezin er twee vervoert? In vergelijking wanneer beide kinderen vervoert worden m.b.v. een taxi dan komt het gezin in aanmerking voor een vergoeding van beide leerlingen/kinderen. We zouden het betreuren dat wanneer de ouders zelf het vervoer organiseren er een meer summiere vergoeding ontvangen wordt t.o.v. het vervoer met de taxi. Lid 4; de term meerdere leerlingen slaat in dit geval op 'leerlingen die niet in aanmerking komen voor bekostiging leerlingenvervoer'
2. Paragraaf 5, artikel 24, lid 1F. Onze fractie is het niet eens met lid 1F van artikel 24. Gezien het feit dat ouders de kinderen met eigen vervoer wegbrengen, hiervoor wellicht investeringen in het vervoersmiddel hebben moeten doen, dan zijn de kosten hoger voor het vervoer middels een aangepast voertuig dan vervoer met een regulier voertuig zonder aanpassingen. Wanneer er geïnvesteerd is in een aangepast voertuig dan is er reeds sprake van een flinke financiële belasting van de ouders. Het zou goed zijn wanneer in dit artikel onderscheid wordt gemaakt in de vergoeding voor het eigen vervoer met een reguliere vervoersmiddel of een specifiek aangeschaft vervoersmiddel voor minder valide personen. De kosten zijn in de laatste situatie hoger dan in de eerste situatie en derhalve zou de vergoeding hierop aangepast moeten worden.

Vragen met de antwoorden uit de schriftelijke ronde

1. Paragraaf 4, artikel 22, lid 4. Indien meerdere leerlingen in het gezin naar dezelfde school gaan bestaat slechts recht op één vergoeding, gebaseerd op het vervoer van één leerling per gezin. Wanneer de ouders zelf vervoer regelen. Onze vraag betreft de wijze waarop we lid 4 van artikel 22 dienen te interpreteren. Is het zo dat wanneer in één gezin, meerdere kinderen in aanmerking komen voor een vergoeding van het vervoer van en naar school dat er slechts maar één keer een vergoeding per gezin wordt toegekend? Ofwel stel de situatie is zo dat er twee kinderen zijn die in een rolstoel zitten en gebruik moeten maken van eigen vervoer dan heeft het gezin een aangepaste auto moeten aanschaffen, een behoorlijke investering en toch komt dit gezin dan in aanmerking voor de vergoeding van één leerling/kind, terwijl het gezin er twee vervoert? In vergelijking wanneer beide kinderen vervoert worden m.b.v. een taxi dan komt het gezin in

aanmerking voor een vergoeding van beide leerlingen/kinderen. We zouden het betreuren dat wanneer de ouders zelf het vervoer organiseren er een meer summiere vergoeding ontvangen wordt t.o.v. het vervoer met de taxi. Lid 4; de term meerdere leerlingen slaat in dit geval op 'leerlingen die niet in aanmerking komen voor bekostiging leerlingenvervoer'

Antwoord op vraag 1

Artikel 22 is een zogenaamde “kan” bepaling (zie lid 1 van artikel 22). Het verzoek kan uitgaan van zowel de gemeente als van de ouder(s) zelf. In de toelichting op de modelverordening van de VNG is aangegeven dat een belangrijke maatstaf voor toestemming tot eigen vervoer kan zijn dat de bekostiging van het vervoer door de ouders voor de gemeente goedkoper is. Zo’n situatie kan zich bijvoorbeeld voordoen bij vervoer van meer leerlingen (*waarbij geen sprake is van een handicap*) die elders naar een reguliere school gaan, vanwege bezwaren tegen het dichterbij gelegen Openbaar Onderwijs dan wel de richting van bijzondere scholen (artikel 3, lid 2). Als de leerling in aanmerking komt voor een voorziening in de vorm van aangepast vervoer (*zoals het kind in de rolstoel, zie de vraagstelling*) zal de gemeente normaliter aangepast vervoer regelen (artikel 20). Eigen vervoer is derhalve een keuze die in goed overleg met ouders plaatsvindt en niet op voorhand hoeft te leiden tot aanschaf van een aangepaste auto.

In navolging van wat de VNG aangeeft kunnen we ook, wanneer ouders toestemming vragen meer kinderen met (bijvoorbeeld) een eigen busje te vervoeren, bij wijze van uitzondering op grond van artikel 36 (de zogenaamde hardheidsclausule), een andere bekostiging vaststellen. Dit vervoer kan goedkoper zijn dan aangepast vervoer per leerling.

2. Paragraaf 5, artikel 24, lid 1F. Onze fractie is het niet eens met lid 1F van artikel 24. Gezien het feit dat ouders de kinderen met eigen vervoer wegbrengen, hiervoor wellicht investeringen in het vervoersmiddel hebben moeten doen, dan zijn de kosten hoger voor het vervoer middels een aangepast voertuig dan vervoer met een regulier voertuig zonder aanpassingen. Wanneer er geïnvesteerd is in een aangepast voertuig dan is er reeds sprake van een flinke financiële belasting van de ouders. Het zou goed zijn wanneer in dit artikel onderscheid wordt gemaakt in de vergoeding voor het eigen vervoer met een reguliere vervoersmiddel of een specifiek aangeschaft vervoersmiddel voor minder valide personen. De kosten zijn in de laatste situatie hoger dan in de eerste situatie en derhalve zou de vergoeding hierop aangepast moeten worden.

Antwoord op vraag 2

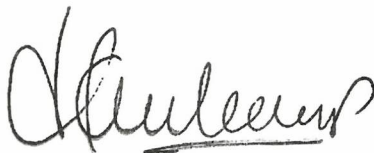
Zoals impliciet aangegeven in beantwoording op vraag 1, hoeft er geen sprake te zijn van een gedwongen investering in een eigen vervoermiddel. Als er recht bestaat op aangepast vervoer, regelt de gemeente dit vervoer doorgaans. Los van de opvatting in de vraagstelling, werpt het onderscheid maken tussen eigen vervoer met een regulier vervoersmiddel of een specifiek aangeschaft vervoermiddel voor minder valide personen ook nieuwe vraagstukken op, die niet eenvoudig in een verordening te ondervangen zijn.

Eindconclusie

De vragen hebben feitelijk betrekking op een bepaling uit de vigerende verordening die door u in 2015 is vastgesteld. De gestelde vragen en de beantwoording daarvan leiden ook niet tot een wijziging in het voorstel.

In vertrouwen dat we u hiermee voldoende hebben geïnformeerd.

Burgemeester en wethouders van Gorinchem,
de secretaris, de burgemeester,

Bijlagen: